

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev 1533/05
15.06.2005. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Vojimira Cvijovića, predsednika veća, Branislave Apostolović, Jovanke Kažić, Milomira Nikolića i mr. Ljubice Jeremić, članova veća, u parnici tužioca - protivtuženog AA, čiji je punomoćnik AB, advokat, protiv tuženog - protivtužioca BB, čiji je punomoćnik VV, radi iseljenja, odlučujući o reviziji tuženog - protivtužioca, izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Beogradu Gž.9144/03 od 30.6.2004. godine, u sednici održanoj 15.6.2005. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tuženog - protivtužioca, izjavljena protiv presude Okružnog suda u Beogradu Gž.9144/03 od 30.6.2004. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Prvog opštinskog suda u Beogradu P.4173/02 od 30.1.2003. godine, stavom prvim izreke usvojen je tužbeni zahtev tužioca - protivtuženog pa je obavezan tuženi - protivtužilac da se sa svim licima i stvarima iseli iz jednosobnog stana br.2. koji se nalazi na prvom spratu, u ulici ____, koji se sastoji od kuhinje, kupatila, klozeta, predsoblja i podruma, površine __m², da isti preda tužiocu - protivtuženom na slobodno korišćenje i raspolaganje. Stavom drugim izreke odbijen je kao neosnovan tužbeni zahtev tuženog - protivtužioca kojim je tražio da sud obaveže tužioca - protivtuženog da mu na ime neosnovanog obogaćenja isplati iznos od 11.800,00 dinara sa zakonskom zateznom kamatom počev od 4.8.1992. godine pa do konačne isplate. Stavom trećim izreke obavezan je tuženi - protivtužilac da tužiocu - protivtuženom nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 48.200,00 dinara.

Odlučujući o žalbi tuženog - protivtužioca, Okružni sud u Beogradu je presudom Gž.9144/03 od 30.6.1994. godine odbio žalbu kao neosnovanu i potvrdio prvostepenu presudu.

Protiv navedene drugostepene presude tuženi - protivtužilac je blagovremeno izjavio reviziju zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka i zbog pogrešne primene materijalnog prava.

Ispitujući pobijanu presudu u smislu čl.386. ZPP, Vrhovni sud Srbije je našao da je revizija tuženog - protivtužioca neosnovana.

U provedenom postupku nije učinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl.354. st.2. tač. 11. ZPP, na koju revizijski sud pazi po službenoj dužnosti, a nema ni bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl.354. st.2. tač.7. ZPP, na koju se neosnovano ukazuje jer je strankama omogućeno raspravljanje pred sudom. Naime, spor se odnosi na iseljenje tuženog - protivtužioca BB a ne o iseljenju DD, jer se o njenom pravu nije ni raspravljalo pa nije ni bilo nužno njeno označenje kao nužnog suparničara.

U pravnosnažno okončanom postupku utvrđeno je, da je tužilac postao vlasnik stana br.2. koji se nalazi na prvom spratu stambene zgrade u ulici ____ u Beogradu na osnovu ugovora o poklonu zaključenom dana 12.1.1969. godine između GG kao poklonodavca i tada maloletnog DD kao poklonoprimca. Navedeno pravo svojine tužioca uknjiženo je u zemljišne knjige u zkul. __ KO __, a nosilac stanarskog prava na predmetnom stanu je bila pok. ĐĐ baba ovde tuženog, koja je preminula 26.4.1984. godine. Tuženi se uselio u predmetni stan 1962. godine i od tada pa sve do današnjeg dana neprekidno živi u predmetnom stanu. Ostavinskim rešenjem Trećeg opštinskog suda u Beogradu O.617/65 od 2.8.1965. godine, koje je postalo pravnosnažno 12.10.1965. godine tuženi je oglašen za jedinog naslednika na zaostavštini iza pok.EE, koja se sastoji između ostalog i od jednosobnog stana br. __ na prvom spratu u ul. ____ br. __ u ____ uknjižene u zkul. __ KO __, kat parcela __, površine __m². Između parničnih stranaka je bio zaključen usmeni ugovor o zakupu predmetnog stana na osnovu koga je tuženi - protivtužilac kao zakupac plaćao ovde tužiocu - protivtuženom kao zakupodavcu iznos od tadašnjih 200 DM na ime zakupnine u vremenskom periodu od 1.7.1990. godine do 31.12.1991. godine.

Polazeći od ovako utvrđenog činjeničnog stanja pravilno su nižestepeni sudovi primenili materijalno pravo kada su usvojili tužbeni zahtev tužioca - protivtuženog i obavezali tuženog - protivtužioca da se iseli iz predmetnog stana u smislu čl.19.st.3. Zakona o stambenim odnosima a u vezi čl.14. istog zakona i kada su odbili kao neosnovan tužbeni zahtev tužioca - protivtuženog, da mu na ime neosnovanog obogaćenja isplati iznos od 11.800,00 dinara sa zakonskom zateznom kamatom počev od 4.8.1962. godine pa do konačne isplate, jer nisu ispunjeni uslovi iz čl.210. Zakona o obligacionim odnosima.

Odredbom čl.19. st.3. Zakona o stambenim odnosima propisano je da članovima porodičnog domaćinstva koji su po bilo kom osnovu rešili svoje stambene potrebe ne pripada pravo po odredbama stava 2 istog člana da nastave

sa korišćenjem stana i posle smrti nosioca stanaraskog prava, kao kada on iz drugih razloga trajno prestane da koristi stan. Članom 14. istog zakona propisano je da ako nosilac stanarskog prava, njegov bračni drug, ili maloletni članovi porodičnog domaćinstva imaju ili steknu u svojini porodičnu stambenu zgradu ili stan u određenim naseljenim mestima u istoj ili susednoj opštini odnosno gradu, a taj stan odgovara njegovim potrebama i potrebama članova njegovog porodičnog domaćinstva koji zajedno sa njim stanuju, dužan je da se sa svim korisnicima stana iseli iz stana koji koristi po ugovoru o korišćenju stana.

Imajući u vidu citiranu zakonsku odredbu kao i činjenicu da je tuženi - protivtužilac 1965. godine po osnovu nasleđivanja stekao pravo svojine na jednosobnom stanu br.4. na prvom spratu zgrade u ulici ____ br. ____, površine __m², u ____, čime je rešio svoju stambenu potrebu, da je tuženom - protivtužiocu prestalo pravo da kao član porodičnog domaćinstva pok. ĐĐ koristi i nesmetano nastavi da koristi predmetni stan, to je pobijana odluka u svemu pravilna i zakonita.

Takođe, pravilno su nižestepeni sudovi primenili materijalno pravo kada su odbili tužbeni zahtev tuženog - protivtužioca, kojim je tražio da tužilac - protivtuženi na ime neosnovanog obogaćenja isplati iznos od 11.800,00 dinara sa zakonskom zateznom kamatom počev od 4.8.1992. godine do konačne isplate, jer je između parničnih stranaka postojao usmeni ugovor o zakupu, prema kome je tuženi - protivtužilac u navedenom vremenskom periodu isplatama zakupnine u iznosu od tadašnjih 200 dinara ispunjavao svoju obavezu preuzetu iz usmenog ugovora o zakupu i da je na taj način imovina tuženog - protivtužioca sukcesivno prelazila u imovinu tužioca - protivtuženog na osnovu pravnog posla, čime nisu ispunjeni uslovi za primenu instituta neosnovanog obogaćenja iz čl.210. Zakona o obligacionim odnosima.

Ostalim navodima revizije se napada utvrđeno činjenično stanje koje se u smislu odredbe čl.385. st.3. ZPP revizijom ne može pobijati.

Sa iznetih razloga, Vrhovni sud je odlučio kao u izreci, na osnovu čl.393. ZPP.

Prema odredbi čl.491. st.4. ZPP ("Službeni glasnik Republike Srbije" br.125/04, koji je stupio na snagu 23.2.2005. godine), Vrhovni sud je odlučujući o reviziji tuženog - protivtužioca primenio odredbe ZPP koje su važile do stupanja na snagu navedenog zakona.

Predsednik veća - sudija

Vojimir Cvijović, s.r.

Za tačnost otpravka

dm